

XUÂN ĐÂU CÓ TÀN

Hạnh Chiếu

Trích Giác Ngộ Xuân 2004

Xuân thì lúc nào chẳng là xuân, lúc nào chẳng đẹp. Có ai đi tả một mùa xuân với mưa rơi lả tả lá vàng bay? Xuân tàn thì không gọi là Xuân nữa mà là Hạ, Thu, Đông. Nói như vậy cũng không phải. Thật ra Hạ, Thu, Đông cũng chỉ là Xuân với một chút sắc màu đổi gam mà thôi.

Nhìn cuộc đời như một mùa xuân luôn chuyển mình trên muôn vật thì thật là dễ chịu. Ừ, mà chính hiệu là như vậy đó chứ! “Chư pháp tùng bản lai, thường tự tịch diệt tướng”, các pháp từ xưa nay, thường ở trong tướng vắng lặng của nó. Dù có thiên hình vạn trạng tới đâu, các pháp vẫn là không, vẫn im lặng trong tướng tịch diệt ấy. Chỉ có điều ta không chịu, nên cứ hối tiếc không nguôi về một mùa xuân năm ngoái hay thả mộng vào mơ đến một mùa xuân năm sau và từ chối phút giây hiện tại. Sẽ có một ngày... Sao không là hôm nay, mà phải ngày mai? Thật là tội nghiệp cho mình quá, bởi vì ngày mai đâu có đâu.

Ta cứ thử đi. Buông trang giấy trên tay xuống, thả đều, sâu và nhẹ, lòng thảnh thơi.

Quá khứ bật tiếng vọng,
Tương lai dùng soi bóng,
Tâm tư ngàn thoáng mộng,
Bùng vỡ trở về không.

Còn nữa,

Lá càng im và hoa càng thom nồng.
Mặt trời chừng tỏa rạng giữa đêm đông.
Và tình yêu như giạt mình trở dậy,
Cõi phù trầm ta thôi mãi ngóng trông.

Cũng xuân quá đi chứ! Cho nên hỏi đó Thiền sư Mãn Giác đã gọi lại cho đời một tình Xuân đông đầy trước khi nhắm mắt “Chớ bảo xuân tàn hoa rụng hết. Đêm qua sân trước một cành mai”. Nói xong Thiền sư ra đi. Nhẹ tợ lông hồng, mỏng tợ làn hương mà vĩnh cửu xuân sắc.

Đời người cũng thế. Có gì còn, có gì mất đâu? Chúng ta chỉ qua qua lại lại một thoáng trong giấc mộng nghìn năm. Vui chút. Buồn chút. Được chút. Mất chút. Rồi cũng trở về không. Không rồi lại có. Có có không không, tùy duyên lưu chuyển trong cái nguyên vẹn quá chừng. Nguyên vẹn vì không bị thời

gian chia cắt, không gian phân cách. Nhắm mắt mở mắt, nắng sáng mưa chiều vẫn biết rõ, cho tới len sâu trong lòng từng niềm vui nỗi buồn thì cũng chỉ có ta mới biết được mà thôi. Thấy nghe hiểu biết rõ ràng nhưng không một chút lưu tình, Phật nói là thứ thiệt rồi đó.

Nếu ta tỉnh thức, chỉ biết thế thôi thì ngay đó chấm dứt khổ đau, chấm dứt tử sinh. Đừng chạy theo thình sắc hay những bóng dáng viên vông trong lòng thì ba đời quy lại sát na này. Chùng ấy, dĩ nhiên xuân không có tàn và cuộc đời cũng không còn bề dâu. Dễ tới như vậy, mà không hiểu sao lại khó tới như vậy? Đã vương lấy cái gì trong lòng rồi thì mang xuống cửu tuyền nguyện cũng không quên. Tội tình chi mà tự ta làm khổ mình tới như vậy!

Thế mới biết chuyện tu hành khó nói lắm. Dễ cũng tại mình mà khó cũng tại mình. Buông xuống hết thì lòng trống bụng không. Còn nắm níu dù là một hạt cát, hạt bụi cũng bấn tay bấn lòng. Nói thì nói, nhưng ta lỡ phải cái tật nắm chắc buông lơi, nên lận đận mãi tới bây giờ. Đã bước vào mê lộ thì không thấy đường ra, đôi khi cũng không muốn ra nữa. Nhà thơ nào đó đã buộc lòng phải hạ bút “Ta cứ ngỡ xuống trần

chơi một chốc. Nào ngờ đâu ở mãi tới hôm nay”. Kể cũng lạ thường!

Đời là huyền mộng, muôn pháp hoa không, sao ta vẫn cứ khổ với nó dài dài. Nhà tu thì không được than khổ, còn khổ e chưa phải nhà tu. Đã xuân thì không có cỏ úa hoa tàn, đã tu thì không nên để phiền não khuấy nhiễu hoài. Phiền não quá sống còn không nổi, nói gì tới an vui. Nhưng làm sao để dứt phiền não đây? Nhà thiền bảo chẳng có cách nào hết, thấy nó mà không thèm chơi với nó là được. Bởi vì nó đâu có thật mà chơi. Nói dễ nhưng làm khó. Chuyện này phải thật hết lòng mới được.

Thiền sư không đợi tiết xuân sang, vẫn có tin xuân như thường. Một sớm mai thức dậy, giật mình ngắm cánh mai vàng. Tất cả đã trọn vẹn tự bao giờ. Còn ta? Có bao giờ tịnh lự ngắm lá xanh... Để thấy, thì ra Xuân đâu có tàn.

